

Yüzen
Fazlalıklar
FADİME USLU

FADİME USLU
YÜZEN
FAZLALIKLAR

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Temmuz 2016, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3265-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732652

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

FADİME USLU
YÜZEN
FAZLALIKLAR

ÖYKÜ

♥can

Fadime Uslu'nun Can Yayınları'ndaki diğler kitabı:

Yaz Korkuları, 2014

FADİME USLU, 1978'de Adana'da doğdu. Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sanat Tarihi Bölümü'nden sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde sınıf öğretmenliği eğitimini tamamladı. Editörlük ve yayın yönetmenliği yaptı. İlk öyküleri *Sözcükler* dergisinde; öykü ve kitap inceleme yazıları *Varlık*, *Kitaplık*, *Sarıç*, *Notos* dergilerinde yer aldı. İlk öykü kitabı *Büyük Kızlar Ağlamaz* 2010'da, *Sokağın Kuyruğu* adlı çocuk kitabı 2011'de yayımlandı. *Gölgede Yaşamak* adlı öykü dosyası 2011 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer görüldü. Yazarın, *Çat Kapı Dayım* (2012) ve *Kaçak Kahramanlar* (2014) adlı iki de çocuk romanı var.

Gece muazzam bir gözdür; onun görüşü hiçbir şeyde
yoktur çünkü karanlıktır.

İçindekiler

Uyku Yılanı	13
“Yüzen Fazlalıklar”	15
Kırlangıç Senfonisi	25
Sabit ve Değişken	39
Nostalji	51
Teke	53
Özgür Kedi Kokusu	69
Son Turna	85
Yılanlı Rüya	93

UYKU YILANI

Yaşlı kadının arka bahçesindeki içi geçmiş kabakların arasından bir kör yılan taş avluya süzüldü. Yaz bitiyordu. Güneşin yansıdığı taşlar kızgın değildi artık. Üzerlerinden su gibi akarak tahta divanın altına girdi. Kucağına aldığı tepsideki pirinci ayıklayan yaşlı kadın işine öyle dalmıştı ki onu fark etmedi bile. Kör yılan oracıkta derin bir uykuya daldı. Rüyasında kendisiyle birlikte onlarca kör yılanı yaşlı kadının başına dolanmış halde gördü. Hep birlikte zamanı yiyorlardı. Ürktü, uyanmak istedi ama uyanamadı.

“YÜZEN FAZLALIKLAR”

“Peki, şimdi ben ne yapacağım,” dedi Mari. Sıkıldığında beliren çizgiler toplanmıştı yine alınına. Bana hiç bakmadan, bıçağın ucuyla balıklardan artakalan kılçıkları tabağının kıyısına özenle topluyordu ama akli başka yerdeydi. Mırıldanarak aynı şeyi tekrarladı.

“Ne yapacağım şimdi ben?”

Sormuyor, bir yardım beklemiyor, yüksek sesle düşünüyordu yalnızca. Masamızın, öteki masaların, terasın alçak duvarı üstündeki yeşil, mor camlı kandillerin bohem ışığı, gökyüzünün alacası, ablamın tuvalete gidip hemen dönmeyişiyle uzayan sessizliğimizin içine düşürmüştü Mari'nin mırıldanması. Unutmuş olmalıydı; ablamı, beni, belki gerçekte nerede bulunduğumuzu. Oysa pek kibar, bir sınavdaymış gibi yemişti balıklarını; parmaklarını bulaştırmadan, yalnızca çatal bıçak kullanarak. Tabağındaki çinekop kafalarının yanaklarında leblebi girebilecek boşluklar vardı. Balığın en lezzetli yeriymiş. Onları ustalıklı çıkarışı ablamı güldürmüştü. “İlahi Mari,” demişti, “bir yudum et için verdiği uğraşa bak.” İsrarına dayanamamış biz de onu taklit ederek balık yanaklarının tadına bakmıştık. “Haklıymışsın, balığın en lezzetli yeriymiş,” demek zorunda kalmıştım. Ablam susmakla yetinmişti. Şimdi ise birdenbire uykuya geç-

miş, ayağının altındaki zemin yumuşamış, başka bir boyutta rüya görüyormuş gibiydi. Henüz bitirmediği bir bardak şarap mı etkilemişti. İlgisi yoktu, Mari'nin bir şişe şarabı bana mısın demeden devireceğine kalıbımı basardım. Meşrubat gibi şarap içilirmiş evlerinde, çocukluktan alışkın. Yorgundu. Evinden yurdundan uzaktı. Anlatmadığı kim bilir ne dertleri vardı. Böylesi kopuşlar yaşaması çok doğaldı. Ablamla ilgilenmek bir yana kilometrelerce uzaktaki ailesi büyük meseleydi.

Biz üç kadın birbirimize hem bu kadar uzak hem de bu kadar yakın nasıl olabiliyorduk?

Bıçağını tabağa usulca dayadı. Omuzlarını örten şalın –benim şalımın– uçlarını göğsünde çapraz atıp sırtını dikleştirdi. Gözleri hâlâ tabaktaydı. Yediği balık artıkları bir araya gelip omurgaya, sonra kafaya bağlanacak, yitip giden et –olmayan et– mucizeyle belirecek, pullu derisiyle kaplanıverip canlandıktan sonra –ama yanaklarındaki minik çukurlar hâlâ boş– karşısındaki solgun yüzlü bahtsız Mari'ye masallarda olduğu gibi dile gelip kaderini söyleyecekti sanki. Ölü balık falı dedim içimden, o anda uydurmuştu. Ablamın tabağına baktım, yarısı yenmemiş ve karmakarıştı. Ölü balık falı!

Sandalyemi çevirdim. Eteğinin çukuruna bırakıverdiği sol eline uzanıp hafifçe dokundum. Ağlamasından korkuyordum. Başını kaldırıp baktı. Kocaman gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı.

“Merak etme,” dedim, “evraklarını tamamladık. İşler çözülmek üzere.”

Bana döndü. Alnındaki çizgiler açılmış, kasılan boynundaki damar kabarmıştı. Aniden uyandırılmış, bulunduğumuz ortamı tanıyınca, karşısında beni görünce şaşırılmış gibi baktı.

“Onu demiyorum,” dedi küskün küskün.

Ne söylemek istediğini biliyordum ama konuyla ilgili ne diyeceğimi bilemediğimden bir sigara daha yak-tım. Bu sırada ablam tuvaletten döndü.

Restorandaki yerimiz rezerve olduğundan kent manzarasını gören noktadaydı. Üstü açık terasın merkezindeydik. Bizim merkezimizse bilmediğimiz noktalara doğru hızla kayıyordu.

Masaya yaklaşınca “Hani pastamız,” dedi ablam, “bana sürpriz yapacaksınız diye oyalandım tuvalette.” Neyle oyalandığı apaçık ortadaydı. Annesinin makyaj malzemesini kaçamak deneyen ve birdenbire ihtiyarlamış küçük kız çocuğundan farksız görünüyordu. Dudagından taşan ruj artığı, yanaklarındaki pırıltılı allık neşeli sesinin vurgusuydu. Sandalyesini şımarık bir kız çocuğu gibi çekip oturdu. Küçük el çantasını boş sandalyedeki öteki büyük çantaya atıverdi.

Yan masadaki kadın ablama bakıyordu. Saçlarını sarıya boyatmıştı. Giyim kuşamıyla alt kültürden olduğu belliydi. Karşısındaki bıyıklı adam da öyle. Birlikte geldiği kadının yan masayla ilgilendiğinin farkında bile değildi. Olamazdı da, onu ilgilendirecek bir şey yoktu ki; biz üç kadındık. Masamızda erkek olsaydı durum değişir miydi? Değişirdi. Dünyalarımızın çok farklı olduğunu düşündüğüm bu kadının ablamda onaylamadığı ya da özlem duyduğu ne olabilirdi? Giyimi mi, rahatmış gibi görünen davranışları mı şarap içmesi mi, hüznü mü? Yoksa komik bulduğu makyajı mı?

Kadehindeki son yudumu yuvarladıktan sonra, “Şans,” deyip iç geçirdi Mari, “kötü şans diye buna derler.”

Sigaramın dumanını, bu defa ablama takılıp kalan kadına doğru üfledim. Hemen başını çevirdi. Adam hâlâ hiçbir şeyin farkında değildi. En şirin tavrını takınmış bir şeyler anlatıyordu. İlk kez yemeğe çıkmışlardı anlaşılan ve onu etkilemeye çalışıyordu adam. Sigarayı kül tablasında söndürdüm.

“Şans vardır ama şanssızlık yoktur,” deyip hafifçe eline dokundum yine Mari’nin, “hazırlıksız yakalandığımız, üstesinden gelemediğimiz her şeyi kötü talihe bağlarsak çıkış yollarını da kapamış oluruz.”

Bunu ne kadar inanarak söylediğimi, yaşamımdaki karşılığının ne olduğunu bilmiyorum; ama doğrusu buydu.

Ablam sandalyesinden kalkıp Mari’nin arkasına geçti. Onun yüzüne dökülen saçlarını geriye alıp parmaklarıyla taramaya başladı. Şalın uçları çoktan çözülmüştü. Mari mor kadife elbisesinin içinde (Gürcistan’dan getirmiş olmalıydı; semt pazarlarında ucuz giysi satan sergilerde bile rastlanmayacak türden, üstüne bol duruyordu) küçük bir çocuğun yaptığı resim gibiydi ve bu onu daha da hüzünlü gösteriyordu. Yan masadaki kadının ağzı açı kalmıştı. Ne düşünmüştü ki?

Ablamın bakıcısı, zaman zaman kinayeli bir tonla “hayat arkadaşım” dediği Mari, kafasında kurduğu geçici düzenden sıyrılmış, bakışları değişmişti. Hafifçe, özür diler gibi, böyle bir konunun yeri ve zamanı değildi der gibi gülümsedi.

“Boş ver sevgili Maricik. Böyle bıdı bıdı konuşup ona buna tepeden bakmaya bayılıyor insanlar. Başkasına değil, sen sadece bana bak. Avuçlarımda yüzen bir fazlalık var, senin saçların.”

Mari yavaşça geriye döndü. İpeksi kuzguni saçları da ablamın elinden kaydı. Başını iki yana salladı, gözlerini kocaman açmıştı ablam. Birdenbire ciddileşti.

“Saçların tamamen fazlalık şekerim,” dedi, “onlar senin ama ‘yüzen fazlalıklar’ sözü John Milton’un. Benim gibi delilere esaslı şairlerin dizelerini kullanmak serbest değil mi, öyle değil mi Belgincim.”

“Ne delisi abla,” dedim. Telaşlanmıştım, Yanı başımdaki saçları sarıya boyalı kadının dışında başka masaların da dikkatini çekmiştik. Ablam sınırlarının dışına çıkmaya başlamıştı.

Fotoğraflara bakarken bulmak istediğimiz neydi; çocukluğumuz değildi, gençliğimiz değildi, yıllar içinde değişen bedenlerimizin anısı hiç değildi. Günden güne değişen şeylerin tanımsız bir sürenin sonunda geri dönülmez bir yabancılaşmanın eşğine gelmesi kaçınılmaz olur. Yaşlılık gibi. İlişkilerdeki samimi dürüstlük gibi şeyler.

Fadime Uslu, öyküsünü bir adım daha ileriye taşıyor bu kitabında. *Yüzen Fazlalıklar*, sessiz bir günün, sıcak ve hareketsiz bir öğle sonrasında nelere gebe olabileceğini haber veren öykülerden oluşuyor. Öykü kahramanlarını yakından tanıyoruz. Uslu, birbirinin içinden doğan bu öykülerde anlattığı “modern” kadınları, deyim yerindeyse bir cerrah gibi inceliyor. Sessizliğin ardındaki fırtınayı araştırıyor. Yaşamlarımızı kuşatan kuş sürülerinin niyetini okuyor.

